

VI

Зазоряваше се, когато малката групичка от петима смелчаци напусна лагера. Дулата на пушките им застрашително блестяха на изгряващото слънце. Разузнавачите се упътиха в противоположната посока на тази, от която дойдоха, за да намерят излаз от тази отдалечена от света долина.

Групата бавно и внимателно напредваше, като се мъчеше да се промъква колкото се може по-тихо. Начело на колоната вървеше Симон Бланк, с брадва в ръка. Той проправяше пътя на останалите четирима. Но колкото и да навлизаха в джунглата, толкова повече нямаше надежда да се стигне края.

Вървяха вече два часа и половина, ала всеки мълчеше и се придвижваше напред към целта – нащрек, със слухтащи уши и широко отворени очи. Нямаше защо да се боят от хеликоптерите, защото щяха да ги чуят и да се скрият, а от хората – от петимата водачи, избягали неизвестно къде. Може би те дебнеха сега зад някой ствол или прикрити в някоя огромна корона на тропическо дърво, или пък, може би, бяха избягали вече от тази долина...

При най-малкия подозрителен шум, петимата разузнавачи слагаха пръсти на спусъците и дълго се спираха, ослушвайки се. Така наближи обед.

Нахраниха се “на крак”, вървейки през гората.

Привечер се видя краят на долината. Ала там се издигаха високи отвесни скали, непристъпни за човешки крак. Симон Бланк даде знак да спрат.

- Оттук започват нашите изследвания – каза той на приятелите си.

В същия момент пет тела се стовариха върху смаялите се разузнавачи. Но колкото и да бяха изненадани, те оказаха твърда и ожесточена съпротива на нападателите си. А всъщност това бяха избягалите водачи на експедицията.

Всички се биеха ожесточено. Лицата на нападателите бяха изкривени от дива злоба, отбраняващите си не отстъпваха нито крачка. Прикладите срещяха приклади, пестниците – празно пространство.

Симон Бланк, въпреки високия си ръст, изглеждаше джудже пред великанската фигура на този, с когото се биеше. Но силният физически французин не се огъваше пред мощните удари на противника си и ги посрещаше с приклада. Лицето му беше спокойно, нито един мускул не издаваше вътрешното му напрежение.

А грамадният поляк Яницки беше принудил сравнително по-слабия си противник да отстъпи три-четири крачки назад.

Гъркът Анастасис и унгарецът Матиаш се бяха опрели гръб о гръб и с голямо упорство отблъскваха неприятелите си.

Ала в този момент младият Светослав беше притиснат до едно дърво от врага си – физически много по-развит от него. И въпреки това, българинът се държеше, защото знаеше, че не може да отстъпва повече. Лицето му беше плувнало в пот, ръцете му вече трепереха от големите усилия. И така, той все още се държеше, не се предаваше. “Българинът никога няма да се предаде жив в ръцете на врага” – си казваше на ум Светослав. – “По-скоро би умрял, но не да извърши такава глупост!”

Тези мисли вдъхнаха нови сили в младежа и той от отбрана премина в нападение.

Янички пък обърна в бягство противника си, който беше застигнат от бързоногия поляк и принуден да се бие пак, но този път в отбранително положение.

И Симон Бланк завоюваше педя по педя, крачка по крачка жизнено пространство. Врагът му губеше сили и все по-отчаяно удряше, докато най-сетне прикладът му не се пръсна на парчета. Той, въпреки високия си ръст и огромната си сила, беше принуден да напусне бойното поле след противника на Янички, избягал за втори път.

Другите трима бандити също обърнаха гръб и изчезнаха в гъстата шума.

Наближаваше нощ. Петимата разузнавачи трябваше да намерят удобни места за пренощуване. Светослав предложи да се качат на някои дървета. Но както вървяха, забелязаха голяма хралупа в един огромен дънер. Симон Бланк се завря пръв в отвора и изчезна. След малко чуха гласа му високо горе:

- Това е отлично жилище! Дори да сме двойно повече, пак ще се поберем.

Всички нахълтаха в хралупата, като последен влезе младият българин и намъкна навътре няколко големи клона, за да замаскира скривалището.

Един не много широк канал извеждаше нагоре до едно разширение – доста голямо помещение. Дотук се стигаше лесно, защото по стените на канала имаше разни издатини.

Всички се разположиха в кръг, извадиха от раниците храната си и започнаха да ядат мълчаливо. Всеки се беше замислил, всеки го занимаваше съдбата на приятелите му, чакащи в лагера, изложени на смъртна опасност от две страни: от една – на неизвестните им врагове с хеликопте-

рите, а от друга – на избягалите водачи. Петимата не знаеха какво става в лагера и се безпокояха.

След като се навечеряха, морните разузнавачи се пъгнаха в спалните си чували и заспаха дълбоко.

Симон Бланк и хората му бяха станали отдавна. Те вървяха покрай стръмните и непристъпни скали, търсейки изход от тази страна на долината.

Изведнъж чуха приглушен шум на течаща вода. Петимата разузнавачи се забързаха нататък, откъдето се чуваше звукът.

Не след дълго, петимата приятели стигнаха до края на езерото, което се изтичаше в една голяма пещера, издълбана през хилядолетията от водата, намираще се в подножието на огромните скали.

- Трябва да влезем в тази пещера – каза Симон Бланк. – Не може да няма някъде изход. В нея са ми надеждите.

- Да, но в нея не можем да проникнем без някакъв плавателен, макар и примитивен, съд – изказа мнението си младият палеонтолог.

- Вярно – съгласи се Симон Бланк. – Тогава ще се върнем в лагера и ще дойдем всички тук, за да извършим нещо по-разумно и обмислено. Да тръгваме!

Петимата смелчаци се запътиха с бърз ход към лагера, където оставиха другите членове на експедицията.